

A chipes mosolya

Johnson az idősebb emberekre jellemző módon nosztalgiázott, engem pedig előre figyelmeztettek rá, hogy beszélni fog a chipesekről - azokról a különös emberekről, akik a huszonegyedik század elején egy nemzedéknyi időre elárasztották az üzleti világot. Ugyanakkor kellemesen megvacsoráztam a pénzén, ezért szívesen meghallgattam.

És történetesen ez volt az első szó, ami elhagyta a száját.

- A chipesekre - kezdte mondandóját - akkoriban gyakorlatilag semmiféle szabályozás nem vonatkozott. Manapság már annyira sok az alkalmazásukat illető megkötés, hogy lényegében semmi hasznukat nem vehetjük, régebben viszont... Az egyikük tette azzá a tízmilliárd dolláros konszernné ezt a vállalatot, aminek ma ismerjük. Tudja, én választottam ki.

- Úgy tudom, nem tartottak ki sokáig.

- Akkoriban nem. Kiégték. Ha mikrochipeket építünk be az idegrendszer kulcspontjaiba, akkor legfeljebb tíz év alatt kiég, az úgymond, huzalozás. Aztán visszavonultak... kissé ügyefogyott állapotban, tudja.

- Nem is értem, miért vállalkoztak ilyesmire.

- Nos, az idealisták természetesen mind szörnyülködtek, és ezért léptették életbe a szabályozást, de a chipesek nem élték meg annyira rettenetesként a dolgot. Csak bizonyos emberek tudták hasznát venni a mikrochipeknek - valamilyen okból nyolcvan százalékban férfiak és életükben először aktivizálták magukat, élték a szállítási mágnások életét. Utána mindannyian a legjobb ellátásban részesültek. Végül is nem sokban különbözött ez az élsportolók életétől: tíz év aktív fiatalság, majd korai visszavonulás.

Johnson kortyolt egyet az italából.

- Egy szabályozatlan chipes képes volt befolyásolni mások érzelmeit, tudja, ha épp a megfelelő módon ültették beléjük a chipeket, és megvolt hozzá a tehetségük is. Annak alapján, amit mások elméjében érzekeltek, fel tudták mérni a helyzetet, és meg tudták erősíteni azokat az elhatározásokat, amiket a riválisok hoztak, de ugyanígy gyengíteni is tudták azokat... a saját cégük érdekeit érvényesítve. Semmi tisztességtelen nem volt benne. - Felsőhajtott. - Ma már illegális az ilyesmi. Sajnos.

- Azt hallottam, hogy illegálisan még mindig ültetnek be chipeket - válaszoltam bátortalanul.

Johnson mordult egyet, aztán azt mondta:

- Erre inkább nem mondok semmit.

575

Annyiban hagytam a dolgot, Ő pedig folytatta:

- De még harminc éve is szabad volt az út. A vállalatunk jelentéktelen mellékszereplőnek számított a világgazdaságban, de sikerült találnunk két chipest, akik hajlandónak mutatkoztak arra, hogy dolgozzanak nekünk.

- Kettőt? - Erről még sosem hallottam.

Johnson félénken rám pillantott.

- Igen, kettőt sikerült találnunk. A kinti világban erről nem sokan tudnak, de a lényeg az ügyes toborzás volt, és ez már akkoriban is, egy parányit, illegálisnak számított. Természetesen nem vehettük fel mindkettőt. Lehetetlenség rávenni két chipest, hogy együttműködjenek. Azt hiszem, olyanok, mint a sakknagymesterek. Elég összezární Őket, és automatikusan kihívják egymást. Szüntelenül vetélkednének, mindkettő befolyásolni és meghazudtolni igyekezne a másikat. Nem hagynák abba... valójában nem tudnák abbahagyni, és hat hónap alatt kiégetnék egymást. Ezt több vállalat is saját, komoly kárán tapasztalta meg, amikor alkalmazni kezdték a chipeseket.

- El tudom képzelni - mormoltam maga elé.

- Így, mivel nem lehetett mindkettő a miénk, és csak egyet vehettük fel, nyilván az erősebbet akartuk megszerezni magunknak, és hogy melyikük az, csak úgy lehetett eldönteni, ha egymásnak eresztjük Őket, azt viszont nem hagyjuk, hogy tönkretegyék egymást. Rám bízta a feladatot, és egyértelművé tették, hogy ha a kiválasztottamról végül kiderül, hogy ő a gyengébb, akkor nekem is befellegzett.

- És hogyan intézte el, uram? - Természetesen tudtam, hogy sikerrel járt. Nem véletlenül lesz valakiből egy világméretű cég vezérigazgatója.

- Rögtönöznöm kellett - felelte Johnson. - Előbb külön-külön mindkettőnek utánajártam. Mellékesen a kódszámuk alapján ismertük Őket. Akkoriban titkolni kellett a tényleges kilétüket. Amelyik chipesről tudták, hogy chipes, félig használhatatlanná vált. A feljegyzéseinkben C-12-ként és F-71-ként szerepeltek. Mindketten a húszas éveik végén jártak. C-12-nek nem volt kapcsolata, F-71 viszont jegyben járt valakivel.

- Házasodni készült? - kérdeztem kissé meglepetten.

- Hát persze. A chipesek emberi lények, a férfi chipeseket pedig különösen kedvelték a nők. Biztosra vehető volt, hogy meggazdagodnak, és amikor visszavonulnak, a vagyonuk a feleségük kezelésébe kerül. Jó partit

jelentettek egy fiatal nőnek... így aztán összehoztam Őket, F-71 menyasszonyával együtt. Őszintén reméltem, hogy csinos lesz, és nem is tévedtem. A találkozás szinte mellbe vágott. Nála szebb nővel még sosem találkoztam, magas volt, sötétbarna szemű, az alakja csodálatos, és csak úgy áradt belőle az izzó szexualitás.

Johnson egy pillanatra mintha gondolataiba merült volna, majd így folytatta:

- Meg kell mondjam, erős késztetést éreztem, hogy megnyerjem magamnak a nő szívét, de valószínűtlennek tűnt, hogy egy chipes jegyesének fejében megfordulhatna, hogy egy kezdő ügyintézőre cserélje le Őt. Egy másik chipesre viszont már nem volt elképzelhetetlen... és láttam, hogy C-12-re ugyanolyan nagy hatást tett, mint rám. Képtelen volt nem a nőn legeltetni a szemét. Szóval, hagytam alakulni a dolgokat, hogy meglássam, melyikük nyeri el a nő kegyeit,

- És melyiküknek sikerült, uram? - kérdeztem.

- Kétnapos heves mentális küzdelem kellett hozzá. Mindketten legalább egy hónapot eldobhattak munkára használható idejükből, de a végén az ifjú hölgy C-12 újdonsült jegyeseként távozott.

- Ó. tehát C-12-t ítélte az erőteljesebb chipesnek!

Johnson megvetően meredt rám.

- Maga megőrült? Még véletlenül sem tettem volna ilyet. Nyilvánvalóan F-71 mellett döntöttem. C-12-t egy kisebb leányirodánknál helyeztük el. Tudja, senki más nem tudta volna használni, miután mi ismertük őt.

- Lemaradtam valamiről? F-71 elveszítette a menyasszonyát, C-12 pedig megnyerte őt magának. Egyértelműnek tűnik, hogy C-12 bizonyult jobbnak.

- Valóban? A chipesek ilyen esetben nem mutatják ki az érzelmeiket, semmilyen nyilvánvaló érzelmet sem. Üzleti okokból fontos, hogy a chipesek elrejtsek képességeiket, ezért a pókerarc esetükben szakmai követelmény. Én ellenben odafigyeltem, hiszen a saját állásom függött tőle, és ahogy C-12 elsétált a nővel, apró mosolyt vettem észre F-71 szája sarkában, s úgy tűnt nekem, mintha diadalmasan felragyogott volna a tekintete.

- De hát elveszítette a menyasszonyát!

- Az meg sem fordult a fejében, hogy el akarta veszíteni őt, és nehéz lett volna elszakítania magától? Meg kellett dolgoznia C-12-t, hogy kívánja a nőt, a nőt pedig, hogy azt akarja, hogy kívánják... és sikerült neki. Győzött.

Elgondolkodtam ezen.

- De hogyan lehetett biztos ebben? Ha a nő annyira szép volt, mint amilyennek leírta... ha áradt belőle a szexualitás, F-71 nyilvánvalóan meg szeretete volna tartani Őt.

- De F-71 érte el, hogy kívánatosnak lássák őt - felelte komoran Johnson. - Természetesen C-12-t célozta meg, de kellően nagy erővel tette ahhoz, hogy az örvény széle rám is drasztikus hatással legyen. Miután lezajlott a dolog, C-12 pedig a nővel a karján távozott, már nem voltam a befolyása alatt, s megláttam a nőben valami keménységet és felfújtságot... egyfajta ellenszenves és gyilkos kegyetlenséget a tekintetében. Tehát abban a pillanatban kiválasztottam F-71-et, a cég pedig odáig jutott, ahol most van, én pedig az igazgatótanács elnöke vagyok.

(Galamb Zoltán)